

## POSTANOWIENIE

Dnia 27 kwietnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

w sprawie z powództwa D. W. i M. W.

przeciwko Spółdzielni Lokatorsko-Własnościowej W. w likwidacji w T., Skarbowi Państwa - Ministrowi Rolnictwa i Rozwoju Wsi, Krajowemu Ośrodkowi Wsparcia Rolnictwa w W. i A. A.

o wydanie orzeczenia zastępującego złożenie oświadczenia woli i zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 27 kwietnia 2021 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powodów

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 8 listopada 2019 r., sygn. akt I ACa (...),

**1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**

**2) oddala wniosek Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego,**

**3) przyznaje radcy prawnemu F. F., prowadzącemu Kancelarię Radcy Prawnego w W. i poleca Skarbowi Państwa - Sądowi Apelacyjnemu w (...) aby wypłacił mu kwotę 5.400,- (pięć tysięcy czterysta) zł powiększoną o należną stawkę podatku od towarów i usług, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu powodom D. W. i M. W. w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Powodowie D. W. i M. W. wnieśli skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 8 listopada 2019 r., oddalającego ich apelację od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 29 kwietnia 2019 r., którym oddalono powództwo przeciwko spółdzielni Lokatorsko-Własnościowej W. w likwidacji w T., Skarbowi Państwa - Ministrowi Rolnictwa i Rozwoju Wsi, Krajowemu Ośrodkowi Wsparcia Rolnictwa i A.A. o wydanie orzeczenia zastępującego złożenie oświadczenia woli i zapłatę.

Sąd Najwyższy, oceniając - na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. - skargę kasacyjną z punktu widzenia podstaw przyjęcia jej do rozpoznania, zważył:

W niniejszej skardze powołano się na przesłankę wskazaną w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. Skarżący argumentują, że jako wieloletni najemcy lokalu mieszkalnego nie byli prawidłowo informowani o kolejnych czynnościach dotyczących sprzedaży tego lokalu. W szczególności w aktach brak jest jednoznacznego dowodu z dokumentów, które potwierdziłyby fakt doręczenia powodom pisemnego zawiadomienia z art. 43 ustawy o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa.

Skarżący podnoszą również, że z uwagi na to, iż pojmują oni swą aktualną sytuację w kategoriach krzywdy, powinno dojść do zastosowania wobec nich instytucji miarkowania zadośćuczynienia w odniesieniu do kosztów procesowych w sytuacji, gdyby Sąd Najwyższy nie podzielił ich stanowiska.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, dla skutecznego powołania w skardze przesłanki określonej w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 czerwca 2016 r., IV CSK 729/14 oraz z dnia 15 lipca 2015 r., IV CSK 17/15 - nie publ.). Musi być zatem oczywiste, że ma miejsce kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna bez głębszej analizy przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, która przesądza o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie

skargi (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2012 r., II CSK 225/11, nie publ.; z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, nie publ.). Skarżący powinien nie tylko przywołać konkretne przepisy prawa, którym - jego zdaniem - Sąd drugiej instancji uchybił, ale także przytoczyć odpowiednią juretryczną argumentację odnoszącą się do oczywistości ich naruszenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 2013 r., I UK 214/13, nie publ.).

Nie sposób podzielić argumentacji skarżących, że byli wadliwie zawiadamiani o poszczególnych etapach sprzedaży lokali w zamieszkiwanym przez nich budynku. Ze stanu faktycznego sprawy opisanego w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wynika bezsprzecznie, że powodowie (bądź powódka samodzielnie) podejmowali czynności w odpowiedzi na ofertę sprzedaży lokalu (np. pismo powódki z dnia 6 czerwca 1994 r.). Całokształt stanu faktycznego ustalonego przez sądy powszechne rozpoznające sprawę wskazuje na to, że powodowie pozostawali w kontakcie z Agencją Własności Rolnej Skarbu Państwa, odpowiadając na kolejne oferty wykupu mieszkania, negocjując warunki ewentualnego wykupu, wyrażając brak swojej zgody na wykup. Trudno zatem przyjąć za prawdopodobne, że nie byli prawidłowo zawiadamiani o możliwości wykupu lokalu. Co więcej, nawet gdyby istotnie jedno zawiadomienie zostało powodom doręczone w sposób naruszający normy prawa procesowego, naruszenie to nie mogłoby mieć wpływu na wynik sprawy, biorąc pod uwagę wyżej wskazaną aktywność powodów w związku z przedstawianymi im ofertami sprzedaży lokalu. Tymczasem oczywista zasadność skargi kasacyjnej może wynikać jedynie z naruszenia przepisów prawa takiego rodzaju, że spowodowało ono wydanie oczywiście nieprawidłowego wyroku. Gdyby zatem nawet stwierdzono naruszenie art. 43 u.g.n.r.s.p., to nie miałyby ono wpływu na ostateczny wynik sprawy i nie można by przyjąć go jako przyczynę oczywistej zasadności skargi.

O ile sytuacja materialna powodów bez wątpienia powinna być oceniana przez pryzmat art. 102 k.p.c., o tyle w danym stanie rzeczy nie mogłaby znaleźć zastosowania instytucja miarkowania zadośćuczynienia. Odnosi się ona bowiem do zadośćuczynienia, czyli instytucji prawa materialnego o charakterze kompensacyjnym uregulowanej w art. 445 i art. 448 k.c.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 1 i 2 k.p.c.,  
o kosztach postępowania kasacyjnego orzekł zaś na podstawie art. 102 k.p.c.